

Karşı Devrim Nedir?

Editörün notu: Aşağıda yer almakta olan yazı Devrimci Komünist Parti ABD'nin yayın organı olan revcom.us sitesinde 2008 yılında yayınlanmıştır. Önemli bir yazı olmasının yanı sıra pek çok anlamda güncelliğini koruması nedeniyle çevirisini okurlarımızın dikkatine sunarız.

Devrim ciddi bir iştir. Çocuk oyuncağı değildir, ciddiyetsiz bir iş değildir.

Devrim, kapitalist-emperyalistlerin ellerinde bulundurdıkları milyarlarca hayatın üzerinde yükselen iktidarlarını ellerinden almak anlamına geldiği için bu iktidarı ellerinde bulunduranlar bütün güçleriyle karşı çıkacaklardır-hem devletin resmi temsilcileri hem de ''bağımsız'' kurumlarıyla. Aynı zamanda bu sisteme tutunan ve devrimci bir değişiklik ihtimali tarafından tehdit edilen örgütlü gerici güçlerde bütün imkanlarıyla devrime ve devrimci kurumlara karşı aktif olarak çalışacaklardır. Bu beklendik bir durumdur. Devrim, karşı-devrimi getirir. Ancak birde ayrı tipte bir karşı-devrim vardır: Bunlar mevcut düzene muhalefetin tarafından çıkan ve devrimci gibi gözüken, rol kesen ancak temel ve gerçek amaçları, varlık nedenleri gerçek devrimci kurumları ve bir devrim için zorunlu olan devrimci liderleri, önderlikleri yok etmek olan insanlardırlar.

Şimdi açık olmak gerekirse karşı-devrim devrime karşı, devrimi, devrimci bir grubu veya bireyi yok etmek amacıyla aktif muhalefet etmek demektir.

Devrim yapmak konusunda ciddi olanlar, devrim isteyen devrimci bir hareketin standartlarını ortaya koymalı ve bu konuda ısrarcı olmakla beraber her türlü karşı-devrim biçimine kati suretle karşı çıkmalıdırlar.

Prensipli bir şekilde çizgi ve yaklaşım farklılıklarına yönelik mücadele yürütmek hatta keskin mücadele yürütmek ile objektif olarak karşı-devrimci olan yıkıcı faaliyetler içerisinde bulunmak arasında önemli bir farklılık vardır. Prensipli bir mücadele yürütmek, yalanlar yaymak, üstü kapalı dokundurmalar yapmak, provokasyon yapmaktan çok farklıdır. Bu tip faaliyetler sadece meseleyi netleştirmekten uzaklaştırmakla kalmaz aynı zamanda devrimle ilgili kafa karışıklıkları ve sapmalar yaratır. Bundan fayda sağlayacak tek güç devlettir.

Günümüzde komünistlerin önderlik ettiği bir devrime can havliyle ihtiyaç duyuyoruz ancak bu hala çok nadirdir. Farklı ülkelerde devrim yapmanın sorumluluğunu alan farklı komünist partileri devrimin dost ve düşmanlarını ayırt etmek zorundadırlar. Devrim yapmak için, prensipli bir temelde en geniş birliği örebilmek adına her türlü çabayı harcamak çok önemlidir. Bu mücadeleyi verecek olan partiler, kitlelerin hapsedikleri bu sistemden özgürleşebilmeleri için nasıl bir çizgi izlenmesi gerektiği, nasıl bir yol haritası çizilmesi ve nasıl bir eylemlilik olması gerektiği üzerine mücadele yürütürler.

Komünistler arasında; geçmiş sosyalist devrim tecrübelerinin nasıl özetleneceği, bunlardan nasıl dersler çıkartılacağı, yeni bir aşamaya nasıl geçileceği, devrim için koşulların nasıl analiz edileceği ve nasıl bir strateji izleneceği konusunda farklılıklar olmuştur ve olmaya da devam edecektir. Aynı zamanda komünistler ve komünizmin izlenmesi gereken yol olmadığını düşünen ancak yine de hakim sınıfların saldırılarına direnen ve radikal, ilerici toplumsal değişiklikler görmek isteyen insanlarla da prensipli bir mücadele yürütülecektir. Hem şimdi hem de gelecekte bu sorular üzerine pek çok tartışma ve mayalanma olmalıdır.

Böylesi prensipli tartışmalar ki bunlar kimi zaman çizgi ve ideoloji üzerine çok keskin polemiklerde içerirler-polemikler gerçekte sorunun ve çözümün ne olduğu meselesindeki

anlaşmazlığın kalbini hedefler-devrimin gerçekleştirilmesinin kilit bir unsurudur. Bu uğraştığımız ve dönüştürmeye çalıştığımız realiteyi anlamamanın önemli bir parçasıdır; kitleleri devrim ve insanlığın kurtuluşu sürecinin içerisine çekmek, hatalı yollarda dümeni tutmak için bu önemlidir. Ve insanlığı komünizme doğru götürmek isteyen gerçek devrimci komünistler, bu doğrultuya karşı olan insanlardan dahi; içgörüler, geçerli ve hatta kısmen geçerli eleştirilerden ve negatif örneklerden öğrenmeye çalışırlar. Bu tip eleştirilerde uygulanması gereken standart şudur: Eğer insanlar çizginin bir seviyesinden rahatsızlık duyuyorlarsa o halde eleştirdikleri grubun veya kişinin çizgisinin en iyi temsilini ele almalı ve farklılıklarını en berrak ve keskin biçimde ortaya koymalıdır.

Yani çizgi meselelerinde ilkeli tartışmalar ve hatta temel ilkeler dahi gerçekte devrim ve şu ya da bu formdaki yenilgi arasındaki farklılığı ortaya koyabilir, önemlidir ve gereklidir. Böylesi tartışmalarla devrim adına çalışıyormuş görüntüsünde olan gerçekteyse anti-komünizmi meşgale haline getirmiş, komünistlere ve özellikle de dünyanın radikal şekilde değişmesi gerektiğinde ısrar eden ve hayatlarını buna adayan devrimci önderlere karşı düşmanlığı teşvik ederek yıkıcı faaliyetlerde bulunanlar arasında niteliksel farklar vardır. Farklılıklarla ilgili spekülasyonlar yapanlar ve huzursuzluk yaratanlar, kendilerini bilmedikleri veya çok az bildikleri konularda ''bilirkişi'' tayin edenler; sadece çizgi meselelerini bulandırmak ve ileriye giden yolu yürümemize engel olmakla kalmazlar ancak aynı zamanda devrimci önderliği izole ederek saldırmak isteyen düşmanın ekmeğine yağ sürerler.

Siber alemin dünyası, devrimci kurum ve önderliklere acımasız saldırıların sirküle olması ve zemin bulmasını şimdi çok daha mümkün kılmıştır. İnternetin pek çok pozitif getirisi bulunmakla beraber-dünyanın farklı yerlerindeki insanların bilgiye, güncele ve geçmişe erişimi ve küresel olarak hızlı iletişim gibi- bu yeni özgürlüğün getirdiği çok tehlikeli

akımlarda vardır. Örneğin bir ekrana sahip olan herhangi birisi istediği ''hakikati'' icat edebilir, hayali şeyleri bir araya getirip bütün dünyaya iletebilir. Kendilerini sözde bir otorite ilan edip bütün zehirlerini websitelerine, sosyal medyaya, listelere akıtabilirler-son tahlilde hepsi eşit seviyede erişime açık ve eşit seviyede geçerli datalardır. Hükümetler, emperyalist düşünce kuruluşları (think-tank)-hem sağ hem sol- pek çok ''bağımsız'' gerici, internette devrimci güçlere karşı kullanabileceği malzemeler bulmayı kendine görev edinmiştir. Ve şunu unutmayın ki devlet 1960'larda internetin kolaylığı olmamasına rağmen bu tip ''bilgileri'' ve spekülasyonları yayarak devrimci kurumları yok etmek için çalışmış ve kelimenin gerçek anlamıyla insanların hayatlarını yok etmişlerdir. O dönem kanlı ödenerek öğrenilen dersler gerçekten değişim isteyenler için standartların yüksek tutulması gerekliliğini öğretmiştir.

Günümüz kültürü gittikçe daha fazla magazinsel dikizcilik, yüzeysellik ve ''anlatılar''-benim kişisel hikayem, benim gerçekliğim ve ''ne kadar sansasyonel o kadar iyi'' üzerinden şekillenmekte. Önemli kültürel ve siyasi figürlerin izini sürerek onları teşhir etmenin ulusal bir meşgaleye dönüştüğü bir kültürün içerisinde yaşıyoruz ve ne yazık ki aynı mentalite devrimin tarafında olanlar tarafından da benimseniyor. ''Hareket'' içerisinde kişisel kariyeristlerin ''işin içyüzüne vakıf'' pozlar kesenlerin magazin gazeteciliği sansasyonelizmine tanıklık ediyoruz ve bu insanların; başkalarıyla ilgili bilgileri yayınlamasını, yalanlar yaymasını, kimin nerede olduğunu sormasını, başkalarının görevleri ve rolleriyle ilgili dedikodu ve spekülasyon yapmalarını ve bu tip diskurlara cevap almak için insanların provoke edilmesinin yapılabilir gözükteği bir atmosfer yaratıyor.

Devrimci harekete yeni katılanlar için bunlar endişe verici gözükebilir? Neden devrimci olduğunu iddia eden insanlar böyle davranıyorlar diye düşünebilirler? Ne yazık ki bu tip karşı-

devrimci hareketler devrim yapmanın kaçınılmaz bir parçasıdır- ancak bu görmezden gelinmeleri veya bağışlanmaları anlamına gelmez. Bu konuda kenara çekilmeden, dezoryante olmadan böylesi hareketlerin ciddi zarar verdiğini ve devlet güçlerine devrimi acımasızca bastırmak için alan hazırladığını kesinlikle net bir şekilde söylemeliyiz. Bu, bir tarafta kimi zaman keskin bir biçimde devrimcilerle ilkeli mücadele yürütenler ve diğer tarafta karşı-devrimciler arasındaki farkı anlamının yollarından biridir. Bu tiplerin bütün çabası, herhangi bir devrimci program, strateji, çizgiyi ortaya koymaktan ziyade tamamen devrimci önderliğe saldırmak ve onu parçalamaktır. Bu meseleler milyonlarca insanın hayatını etkileyen ölüm kalım meseleleridir. Ciddi devrimci hareketler standartlarını yüksek tutmalı ve böylesi karşı-devrimci faaliyetlerde bulunanları kesin bir şekilde reddetmeyi, ilişkilennemeyi öğrenmelidirler.

Bu ülkeyi yöneten ve dünyayı yangın yerine çeviren canavarların iktidarının sonlanmasını görmek isteyen herkes; çizgi ve program üstüne dürüst, ilkeli mücadelelerle bu ülkede özgürleştirici bir vizyona sahip ve komünizmi vizyon edinmiş, bu vizyonu toplumda gerçekleştirmek isteyen, radikal olarak farklı bir dünyayı umut eden, isteyen ve oraya nasıl gidileceğini bilen önderliğin olduğu kitlelerin sahip olduğu tek partiyi düşmanlaştıran ve bundan zevk alan; yıkıcı faaliyetleri ayırt etmelidir.

GELENEK'İN **TKP'LERİ:**
KARŞIDEVRİM **VE** **REFORMİZM**

ARASINDA BİR SARKAÇ

Bu yazıda günümüz TKP'lerini, onların sınıfsal konumlarını ve devrimin d'sinin dahi olmadığı siyasi çizgilerini ele almadan önce, mevcut TKP'lerin siyasi çizgi köklerinin daha derinlerde -hem uluslararası alanda hem de bu ülke özgülünde- olduğunu belirtmekte fayda var. Mevcut TKP'ler -ve onun yeni TİP'te adresi- popülist söylemin köpükleriyle anlatıldığı gibi aslında hiç de ''özgün'' değil. O yüzden girişte bazı ayrışım çizgilerini çizmeyi önemli buluyoruz.

- Mustafa Suphi yoldaş sonrasında TKP, Şefik Hüsnü önderliğinde Kemalistlerin iktidarına eklemelenmiş, Kemalistlerden ''sosyalist devrim'' bekler olmuş ve revizyonist bir hatta girmişti. Bugünkü TKP'ler bu revizyonist hattı daha da derinleştirmiş, ilerleyen bölümlerde söylediğimiz üzere reformizm ve karşı devrim arasında bir sarkaca dönüşmüştür.
- **TKP revizyonist çizgisini henüz Sovyetler devrimciyken konsolide etti.** Revizyonist çizginin konsolide olmasında Komintern'in tali çizgi hataları da önemli bir rol oynadı. Bununla birlikte Kemalizm tespitlerinin ağır hataları ve yeni demokratik devrimi bir tür radikalize burjuva devrimi olarak görme çizgisini **-aslında TKP'nin sosyalizm anlayışı da buydu-** güçlü kıldı. 1950'lerin ortalarında Sovyetlerde yaşanan geri dönüş TKP'nin bu çizgisinin daha güçlü bir şekilde inkişaf etmesine temel sağladı ve bu ülke topraklarında devrimci komünizmin boğazlanması görevine koştu.
- Revizyonist TKP, Sosyal Emperyalist Sovyetler'in çizgisiyle daha zehirli bir etki yaptı ve hakim sınıf işbirlikçiliği de dahil olmak üzere her türden legalizmle birlikte, sosyalizme sempati duyan kitleleri bataklığa doğru çekmeye çalıştı. Revizyonist TKP, Başkan Mao'nun bir bilim olarak komünizmi hem ilerletmesi hem de Sovyet revizyonizmine karşı bayrak açması, ezilen

dünya halklarına bir umut olmasının tam karşısında durdu. Mao'nun komünizm bilimini niteliksel olarak ilerletmesini ve ölümsüz katkılarını ''narodnik'', ''köylü'' olarak itibarsızlaştırmakla kalmadı aynı zamanda halk kitlelerine ulaşmasının önünde engel oldu. Fakat yine de engelleyemedi! 1960'lı yılların sonunda Başkan Mao'nun temsil ettiği çizgi devrimci gençlik ve geniş halk yığınları üzerinde muazzam bir etki yarattı ve özellikle **Büyük Proleter Kültür Devrimi**'nin güçlü dalgası, yoldaş **İbrahim KAYPAKKAYA** gibi bir devrimci önderin ortaya çıkmasına, Revizyonist TKP'den, ondan ''ayrılmış'' olanlardan ya da TİİKP gibi benzer türevlerinden, net ve keskin bir kopuşunun ve Türkiye/Kuzey Kürdistan'da gerçek bir devrimci komünizmin rotaya koyulmasının, Komünist Parti'nin oluşturulmasının temel dayanağı oldu. Şayet bugün Türkiye/Kuzey Kürdistan'da devlet anlayışı, egemen sınıf anlayışı, Kürt Ulusal Sorunu, TC'nin kurucu ideolojisi Kemalizm ve devrim sorunun da radikal bir komünist çizgiyi temsil edebiliyorsak, devrimi ve onun bilimi olan yeni komünizmi temsil edebiliyorsak, bunda yoldaş KAYPAKKAYA'nın bıraktığı devrimci komünist miras, değerli bir yerde durmaktadır.

Bizce komünist hareket; taktik, strateji ve ne yapmalı hususlarında daha geniş ve verimli tartışmalar yapmalıdır. Tüm ülkenin saatlerini seçimlere ayarladığı bir iklimde "onun tavrı neymiş, bunun tavrı neymiş" düzeyinde yürütülen tartışmaların devrime ve devrimci hattın gelişmesine doğrudan bir katkısı olduğunu söyleyemeyiz. Fakat seçime ilişkin alınan tavırlar polemik yürüteceğimiz unsurların çizgisi ve siyasal hattı-yönünü açığa çıkartır-çıkartabilir. Bu açıdan titiz bir çalışma yürütmeli, **meselenin her zaman devrim meselesi olduğunu akıldan çıkartmamalı ve ayrışım çizgilerini buradan ortaya koymalıyız**. Bu yazıda da karşımıza aldığımız ve devrimin ilerlemesi-gelişmesine engel olduğunu düşündüğümüz TKP'leri incelerken bu yöntemi izlediğimiz akıldan

çıkarılmamalıdır. Bu yazıyı mevcut TKP'lerin seçim tavırlarını incelerken lensi biraz geriye çekerek bunların siyasi-teorik çizgi-lerini incelemek-ilerici kitlelere teşhir etmek, ilerici kitleler içerisinde yarattıkları illüzyonu kırmak adına yazıyoruz.

TKP-TİP-TKH-DEVİRİM HAREKETİ'NİN PALTO'SU: GELENEK 1986-2014

TKP'ler derken işaret ettiğimiz unsurlar bugün kökleri Yalçın Küçük, Mesut Odman ve Metin Çulhaoğlu'nun 1978'de çıkardığı *Sosyalist İktidar* dergisi ve 1986'da Kemal Okuyan (Cemal Hekimoğlu), Metin Çulhaoğlu ve Aydemir Güler (Aydın Giritli)'in çıkardığı *Gelenek* dergisinden köklenen siyasal çizgiler demetidir. Bugün TKP'leri; TKP-TİP-TKH-Devrim Hareketi olmak üzere 4 farklı çizgide incelemek mümkündür. Öncülleri 1.TİP olan bu ekip 2.TİP'e katılmış fakat 2.TİP'ten – burada değinmeye gerek olmayan tartışmalar sonucu- ihraç edilmişlerdir. 1978-1980 arası yıllarda *Sosyalist İktidar* dergisi etrafında bir araya gelen bu ekip örgütlülüğünü 80 sonrasına taşımıştır. 1980'li yıllarda "ustaları" Küçük'ün "one man show" yapacağını söylemesiyle hareketin görünen yüzü olma rolü Metin Çulhaoğlu'na geçmiştir. Hareketi kamusal tartışmalarda Metin Çulhaoğlu temsil ederken hareketin içe dönük liderliği ise Kemal Okuyan tarafından üstlenilmiştir. Bu hareket önce Sosyalist Türkiye Partisi sonra Sosyalist İktidar Partisi ismini almış 90'lı yıllarda SİP ismiyle faaliyet yürütmüştür. 2000'li yılların başında TKP ismini almıştır. Her ne kadar Gelenek-STP-SİP-TKP ve TKP'ler tarihi bir hizipler ve iç ayrışmalar tarihi olarak da okunabilirse de biz burada bu hareketin siyasi tarihi ve ülkenin siyasal tarihi arasındaki çakışmalar üzerinde duracak hareketin tarihi hakkında yol gösterici dipnotlar düşeceğiz.

Bu hareket-lerin koptuğu siyasal gövde reformist 1. ve 2. TİP olmuştur. Sosyalist İktidar dergisi döneminde (1978-1980) solun 1977 1 Mayıs'ından sonra yenildiğini ve soldaki

ayrışmaların denizin-suyun yüzeyindeki kabarcıklar arasındaki farklar kadar olduğunu ifade ederek bir kadro hareketine yöneldiler. Fakat hareketin 1980-1986 arası dönemi hakkında nesnel bir bilgiye ulaşma şansımız yok. Parti içi eğitimlerinde kısmen değinilen -kanımızca eğitim veren kişinin eğilimlerine göre köpürtülerek anlatılan- bu döneme girmeyeceğiz. 1986 yılında ise Gelenek Dergisi kurulur. Gelenek Dergisi'nin Sosyalist Türkiye Partisi kuruluna kadar esas çizgisi solda yeni bir ekol yaratmak olduğu söylenebilir. Solda geleneksel sol ve devrimci demokratlar olmak üzere iki ana damarın bulunduğunu söyleyerek; esasta Marksizmin savunusunun kendilerinin yaptığını iddia eden TİP-TSİP-TKP geleneğini geleneksel sol olarak niteleyen fakat bu geleneğin "devrimci" olmadığını iddia eden diğer solun ise devrimci demokrat olduğunu Marksizmden ve komünizmden uzak "halkçı" "narodnik" unsurlar taşıyan ekipler olduğunu iddia ediyorlardı. Kendilerini "boşluk yaratılarak boşluk doldurulur" gibi garip bir ilkeyle ikna eden Gelenekçiler, geleneksel solda ortaya çıkan boşluğun yeni dönemde doldurulması için kolları sıvadılar. Sosyal emperyalist SSCB'yi son dönemine kadar sahiplendiler, Kürt Ulusal Hareketi'nin gelişmesini suskunlukla karşıladılar ve esasta 80'li yılları kadro örgütlenmesi için harcadılar. Kadro örgütlenmesi ve yenilgi yıllarında "ne yapmalı" sorusu etrafında devrimci komünist bir öncünün hazırlanması işi komünist hareketin vazgeçemeyeceği bir husustur fakat bunun nasıl yapıldığı çok kritiktir. Bu revizyonistler, ''Ne Yapmalı'' tartışmaları altında Lenin'e referans göndererek esasta ise Lenin'in Ne Yapmalı'da karşı çıktığı her şeyi yaparak, kendi revizyonist çizgilerini ''Ne Yapmalı'' ile paketlediler.

Revizyonist çizgisininin takip ettiği yere giden TKP'lerin bugünkü karşıdevrim ve reformizm arasında sarkaç olma durumu bu 80'li yılların kadro örgütlenmesi döneminde gizlidir. Devrimin temel fay hatlarından uzak durma ve fanusta kadro yetiştirme bu hareketin küçük burjuva aydın hareketi olma

durumunu sağlamış ve retrospektif bir okuma yapılacak olursa 80'li yılların Kadro Dergisi konumunu bu harekete vermiştir. Hareketin ilerleyen yıllarında yaşanan hizipler-ayrışmalar ve siyasal çizgi esasta bu dönemde filizlenmiştir. Esasta miadını doldurmuş "TİP-TSİP-TKP" geleneğinin örgütsel gövdesini doldurma, solun farklı gövdelerine ilgi duymuş 60-70'li yılların isimlerini kadrolaştırma, genç küçük burjuva aydın çevreleriyle ilişkiye geçme ve ülkenin siyasal dinamikleri ve devrimin temel fay hatlarıyla-zülfü yâre dokunan konulara değinmeden kadrolaşma çizgisi- ilişkilenmeden bir "güç merkezi" olma çabası bu dönemin özetidir. TKP'lere göre "güç olmadan haklı olunmaz". "Güç merkezi" olmadan kritik konularda söz söylenmez. Kritik konular ise; devrim meselesi, strateji ve taktik meselesi, devlet meselesidir.

Gelenek Dergisi'nin 1986-2023 arası dönemini okuyanlar bu sözlerimizde haksızlık ettiğimizi söyleyebilirler. Doğrudur; devlet tartışmaları, aşamalı devrime karşı sosyalist devrim tezinin savunusu gibi tartışmalar Gelenek Dergisi'nde tartışılmıştır. Bilimsel komünizm, onun devrim stratejisi ve stratejinin temel işgal ettiği taktikler bağlamında bu tartışmalar yapılmamış, genel ve soyut tartışmalar olarak yapılmıştır. Ki yine belirleyici olan, ''bir devrim stratejisinin'' tartışılması değildir -ki böylesi bir tartışma kendi başına önemlidir-, belirleyici olan devrimin bilimi olan komünizm temelinde böylesi bir tartışmanın yürütülmesidir.

Yine ülke siyaseti hakkında azımsanmayacak çalışma yapılan Gelenek Dergisi'nde "devlet ve devrim" çizgisi yok sayıldığı için ülkede siyaset ne zaman krize girse bu TKP'lerin iç krizi haline gelmiştir. Bu yüzden 90'lı yılların başında Çulhaoğlu ekibi partiden ayrılıp Sosyalist Politika grubuyla ÖDP'ye katılmış, 1999 yılında partiden kendi tabirleriyle "devrimci demokrat" hizip-ler çıkmış, 2014 yılında KP-HTKP ayrışması yaşanmış, 2015 yılında Kurtuluş Kılçer-Aysel Tekerek'in başını çektiği bir ekip HTKP'den ayrılıp TKH'yi kurmuş, 2018 baharında TİP kuruluş aşamasında iken Ercan Bölükbaşı ve Erçin Fırat'ın başını çektiği bir grup TİP'ten ayrılıp Devrim

Hareketi'ni kurmuştur. Gelenekçiler ve TKP'ler ülke siyasetine ilişkin kritik önermelerde bulunur ve bunları kendilerince "ilk" söyleyerek haklı çıktık diyerek övünmeyi pek severler. Kritik nokta şudur: TKP'lere göre 90'lı yılların başında düzenin krizine karşı Emek ve Özgürlük Bloğu'nu formüle edenler kendileriydi; kent yoksullarının hareketiyle, işçi sınıfı hareketi, gençlik hareketi ve Kürt hareketinin yaratacağı rezonans önemliydi. Bu durumda "toplumsal hareketçiliğe meyyal" Metin Çulhaoğlu ekibiyle ÖDP'ye katılmış ve reformist günümüz TİP'inin "sol dalga" teorilerinin TKP'leri içindeki öncülünü oluşturmıştır. 99'daki ayrışmada parti çizgisini savunan ya da SİP'e "devlet tarafından açılan yolu göremeyen" devrimciler partinin kent yoksulları, Kürt Hareketi ve öğrenci-işçi hareketi içinde rezonans yaratmaktan uzak durduğunu iddia ettiler ve partiden çeşitli numaralarla atıldılar. Kürt ulusunun gadre uğradığı, Kürt ulusal hareketinin önderliğinin dekapitasyon riskiyle yüz yüze olduğu, komünist hareketin hapishanelerde un ufak edilmeye çalıştığı dönemde "kampanya devrimciliği" yaparak Mcdonalds karşıtı kampanya yapan SİP 2000'li yılların başında ise TKP ismini alarak "kampanya partisi" oldu. Kent yoksullarıyla bağ kurmayı savunan, Kürt sorunu konusunda sosyal şoven politikaları sorgulayan ve görece ''radikal çizgi'' izleyen 99 hiziplerinden kurtulan TKP yanına Çulhaoğlu ve Sosyalist Politika hizbini de aldı. Yine Rıza Yürükoğlu TKP'sinin önde gelen kadrolarından Haluk Yurtsever'i de partiye kattı. Fakat bu durum kısa sürdü. Gelenek Dergisi'nde çıkan "devlet tartışması" sonrasında Yurtsever partiden ayrıldı. Bu tartışmada Gelenekçiler bize göre Avrokomünist Poulantzas'ın tezlerini- bilmeden de olsa- savundular. Devlet tartışmasını geçiştirdiler ki bu durum yukarıda da belirttiğimiz durumla gelişmemektedir.

TKP 2000'li yılların başından itibaren kampanyalar yapmakta, kampanya üzerinden kendi partisini konsolide etmekte ve popüler olmaya çalışmaktaydı. Bu durumda bir sakınca yoktur. Fakat TKP'nin kampanyaları ülkenin temel toplumsal fay

hatlarına değmeden ilerler. Orta sınıf ve orta sınıf ideolojilerinin mekansallığı ve hassasiyetlerinin etrafında örölmüş bu kampanyalar sonrasında TKP büyümeye çalışmıştır. Fakat TKP üye sürekliliği sağlayamamış ve sürekli üye kaydedip üyelerini kısa sürede kaybetmiştir. Yurtsever Cephe ve AKP'yi İstemiyoruz kampanyaları ile emperyalizm ve onun başat temsilcisi olan siyasal özne ile mücadele ettiklerini vaaz ederek yelkenleri şişiren TKP; devlet sorunu, hakim sınıflar arasındaki çatışma, Kemalizm konularında, klikler açık tavır almıştır. Ergenekon sürecinde hakim sınıflar arasındaki çatışmada Kemalistlerden yana tavır almış, AKP'nin devleti çözüluşe götürdüğünü söyleyerek ideolojik gıdasını ırkçı Birgül Ayman Güler'den aldığını ifade etmiş, Kemalizmi ise cumhuriyet değerleri kılıfına büründürmüştür. Burada doğru olan AKP'nin Kemalistlerle karşı karşıya gelme durumunda olduğu ve önemli ölçüde Kemalistin bundan rahatsız olduğudur. TKP'nin niyeti ise bu Kemalistleri partiye alıp onları parti içinde dönüştürmektir. 80'li yılların Kadro Dergisi olan Gelenek'in TKP'si bu dönemde kuvveden fiile geçmenin coşkusuyla büyümektedir. Fakat bu büyüme devrimci büyüme olmadığı ve TKP de devrimci-komünist bir parti olmadığı için parti içindeki kadrolaşma da "dedikodu" mekanizmalarıyla yürütölmektedir. TKP bu dönemde AKP ile olan mücadeleyi başatlaştırıyor ve stratejiyi buna göre kuruyordu. Yine esas sorun taktik olanın stratejinin üzerine giydirilmesiydi ve strateji sorununun boşlukta kalması, yine devlet sorununun ve devrim sorununun güncel aşamada ne durumda olduğu sorusunun boşlukta bırakılmasıydı.

TKP, 2013 yılında Gezi Direnişi sonrası iç kriz yaşadı ve 2014 yılında bölündü. AKP'ye karşı mücadele yoğunlaştı, bu durum TKP'nin tam da istediğı ve stratejisini buna göre kurduğu bir şeydi. Tıpkı 90'lı yılların başındaki stratejisi realize olmaya başladığı anda bölünmesi gibi parti yine bölündü. Kemal Okuyan'ın başını çektiğı grup yine partiyi toplumsal dinamiklerden geriye çekti, Metin Çulhaoğlu ve Erkan Baş'ın başını çektiğı grup ise daha "toplumsal hareketçi" bir çizgi

izledi. Bu bir tesadüf değildi. Gelenekçilerin doğumundan bugüne olan gelişim çizgileri içinde anlamlandırılabilirdi.

Bu çizgi içerisinde Okuyan'ın başını çektiği ekip her durumda "fanusta yetiştirilen kadrolarla" iş görme ve Çulhaoğlu'nun tabiriyle "geleneksel asistanlarla" iş görmeye çalışmaktadır. Strateji sorununu geçiştiren ve stratejiyi hakim sınıflar arasındaki güncel çatışmalar-gerilimlere göre ikame eden Okuyan'ın bu çizgisinden diğer TKP'ler de muzdariptir. Çulhaoğlu-Baş çizgisi ise çeşitli durumlarda "Leninizm" maskesi takıp çeşitli durumlarda "toplumsal hareketçilik" oynamaktadır. Fakat Okuyan ve Çulhaoğlu-Baş çizgisi arasındaki temel fark bu değildir. TKP'nin 2000'li yıllarda "cumhuriyet mitingleri nesnelliğinin" kuyruğuna takılmasının sorumlusu Okuyan'dır. Okuyan da verili nesnelliğin kuyruğuna takılma ve bunu "devrimci pozlarla maskeleyerek" başarılıdır.

Yukarıda TKP'lerin çok kısa tarihine değindik. Şimdi sırayla TKP ve TİP'in güncel konumlanışını-çizgilerini değerlendireceğiz.

TKP'NİN KP'Sİ: KEMAL OKUYAN GRUBU

Bugüne dek ilerici ve devrimci saflarda çokça TKP eleştirisi yapıldı. Biz bu kısa çalışmada meseleyi biraz lensi geri çekerek ele almaya TKP'ler sorununun tarihsel arka planına ve mevcut TKP-leri yaratan siyasal/örgütsel arka plana değindik. Şimdi ise TKP'nin KP'si olan Kemal Okuyan grubu hakkında kısa bir değinide bulunacağız. Bu grup günümüzde adlı adınca TKP ismiyle hareket etmektedir. Açıkça söylemek gerekir ki 1986'dan- belki daha öncesinden- günümüze dek TKP'nin lideri Kemal Okuyan'dır. Partinin 90-2000ler boyunca izlediği çizginin esas yürütücüsü de Okuyan'dır. Bu yüzden TKP-Okuyan Grubu olarak adlandırmakta bir beis görmemekteyiz.

Okuyan Grubu ideolojik çizgisiyle ve siyasi çizgisiyle TKH-TİP-Devrim Hareketi'nin hocası sayılmaktadır. TKH ve Devrim Hareketi; Okuyan Grubu'nun 2000'li yıllarda izlediği çizginin çeşitli dönemlerindeki stratejik yönelimlerini- ki bunlar

devrimci strateji değil hakim sınıflardan Kemalistlerin bıraktığı boşluğa yedeklenme idi- esas çizgi olarak mutlaklaştırmaktaydı. TKH ve Devrim Hareketi'nin esas sorunu - kadrolarının içinde bulunduğu illüzyon- da budur. Okuyan Grubu'nun devrim stratejisi ve devrimle ilgili bir derdi yoktur. Hakim sınıflar arasındaki çatışmada taraf tutarak, buradaki boşlukları doldurarak ilerlemek komünist bir devrime hizmet etmez. TKH, Okuyan Grubu'nun "*Felaketin Eşiğinde Türkiye Cumhuriyeti*" metni etrafında 2008 sonrası süreçte izlenen siyaseti mutlaklaştırırken Devrim Hareketi ise 2012 sonrası "ODTÜ Ayakta Eylemleri" ve "Gezi Direnişisi" sürecinde ortaya çıkan gençlik dinamizmi sırasında inşa olan FKF modelini esas almıştır. Cumhuriyet değerleri adı altında Kemalizmi sahiplenme, Türk Bayrağı'nı eylem ve etkinliklerinde taşıma, orta sınıf mekansallıkları ve ideolojik kaygılarına seslenme, TC'de ilerici bir damar bulma gibi semptomlar TKP-TKH-Devrim Hareketi'nin ortak özelliğidir. Fakat bu üçlüyü Sosyal Şoven- ya da ''Kürt anasını görmesin'' ittifakı da denilebilir- Sosyalist Güç Birliği'nde buluşturan daha kuvvetli şey ise ''Kürt alerjisidir''. Daha doğru bir ifadeyle bu sosyal şoven üçlü TC'nin kuruluşunda gadre-pogromlara-soykırıma uğrayan ulusları göz ardı ederek cumhuriyeti ilerici olarak selamlar ve ulusların kendi kaderini tayin hakkının emperyalizmin işine yarayacağını ifade eder. **TİP esasta bu ideolojik çizgiden azade olmayıp şayet HDP ile ittifak etmeyeceği bir ortam bulursa bu çizginin şahin kanadını bile oluşturabilir.** Spekülatif bir bakış olacak ama ülkede yeniden bir "cumhuriyet mitingleri" nesnelliği olursa Çulhaoğlu-Baş çizgisinin TKP'ler içindeki ayrışım çizgisi olan "toplumsal hareketçiliği" ile TİP bu nesnelliğe tapınmanın öncüsü olabilir.

Yukarıdaki pasajda görüldüğü üzere pratik olarak TİP ve TKP farklı yerlerde dursalar dahi onlar arasında "verili nesnelliğe tapınma", "kitle kuyrukçuluğu" ve "ekonomizm" başlıklarının bu ikiliyi birleştirdiğini söyleyebiliriz. TKP-Okuyan Grubu güncel olarak yeni bir strateji belirlemiştir. Bu

strateji “düzen siyasetini onaylamayan” ve CHP’nin Millet İttifakında “lokomotif rolünü” üstlenmesinden kaynaklı sağa kayışından rahatsız orta sınıfları kapsama üzerine kuruludur. Burada laiklik – ki cumhuriyetin kurucu değeri olarak benimsenir- cumhuriyet değerleri ve genel bir sermaye karşıtlığı söz konusudur. Oysa gerçek bir devrim hareketi inşa etmek isteyen özne “genel ve soyut” bir sermaye karşıtlığı yapmaz ve sermayenin siyasal karşılığını bulur, sermaye içindeki farklı kutuplaşmalara vurgu yapar ve esasta siyasal rejimi hedefe koyar. TKP-Okuyan grubunun mevcut rejim hakkında somut bir analizi olmadığı gibi rejime “faşist” dememe konusunda sol-liberal literatür ile yarışır bir durumdadır. Okuyan Grubu rejim/ rejimin kritik çelişkileri başlıklarında suskun kalarak sessiz sedasız büyüme ve güçlenme derdindedir-yine ve yeniden.

Rejimle karşı karşıya gelmeden ve ülkenin kritik çelişkileri-fay hatlarına değmeden “öfkeli orta sınıflarla” iş görme ve büyüme TKP-Okuyan Grubu’nun güncel stratejisidir. Okuyan Grubu bunu en son olarak Cumhurbaşkanlığı Seçimleri’nde ete kemiğe büründürmüştür. Kılıçdaroğlu’na oy çağrısı yapan ve bu çağrıyla yapmalarında “kitlelerden gelen basıncın” etkisini-belirleyici rolünü ifade eden Okuyan bu tavırla ekonomizmin ve kitle kuyrukçuluğunun bir örneğini sergilemiştir. TKP-Okuyan Grubu’nda bu tarz durumlar sürpriz değildir. Hakim sınıflar arasındaki çelişkilerde taraf tutma üzerine kurulu olan strateji her dönemde ilke ve genel tutumları yutmuştur. Bu durum TKP’nin kronik Kemalizm destekçiliğini ve kronik orta sınıf kuyrukçuluğunun nedeni olup aynı zamanda hakim sınıflar arasındaki çelişkiler derinleştikçe bölünmesinin de nedenidir.

TKP-Okuyan Grubu’nun Kürt Sorunu başlığı ayrıca bir yazının konusu olabilir. Çünkü TKP-Okuyan Grubu – ve elbette TKP’ler-sosyal şovenizmin şampiyonudurlar. Cumhuriyetin kuruluşunu, kuruluş değerlerini, onun faşist önderliğini kutsadıkça, bu cumhuriyetin sembollerini halkın değerleri olarak kutsadıkça TKP, KARŞIDEVRİMCİ bir pozisyona savrulmaktadır. Çünkü bu

mesele Türkiye’de devrimin ve karşıdevrimin temel ayrışım çizgisidir. Kemalizm; devlet ve devrim diyalektiğinin tam ortasında durmakta olup Kemalistler ve onların çeşitli dönemlerde izlediği çizgi-ler Türkiye-Kuzey Kürdistan’da hakim sınıfların bir kutbunun veya farklı kutuplarının izlediği yönelimi ifade eder. Ayrıca ülke tarihi boyunca Kemalizm-ler ve İslamcılar arasında seyreden ve son yıllarda iyice şiddetlenen ayrışmalarda taraf tutmak devrim yapmamak ve faşizm tarafında hizalanmak anlamına gelmektedir.

TKP’NİN TİP’İ: ÇULHAOĞLU-BAŞ ÇİZGİSİ

TİP hakkında daha önce değerlendirmelerimizden biri şu şekildeydi: “Kızgın Türk orta sınıflarının partisi haline dönmüş ve hakim sınıf kliklerinden CHP’nin takdirini toplamış olan TİP, komünist ve devrimci hareketin zayıflaması ve Türkiye Kuzey Kürdistan’da reformizmin son 20 yıldır çok güçlü olmasını da fırsat bilerek kendisini ‘‘tek sosyalist’’ güç olarak pazarlamaktadır. Aslında TİP, sosyalist olmadığı gibi ufku radikalize olmuş burjuva dünyasını da aşamamaktadır. Bu yüzden kurucu rejime ve onun Cumhuriyetine -nispi eleştirilerle birlikte- bağlılığını dile getirmekte M. Kemal’i bir Robespierre olarak satmakta, tekrardan sınıflar üstü ‘‘yurttaşlık hakkı’’ anlayışını ileri sürmektedir. Evet TİP’in içerisinde ve daha güçlü olarak tabanında sömürünün ve baskının olmadığı dünyaya hasret duyan birçok insan bulunmaktadır ve TİP kesinlikle ilerici güçlerin içinde bulunduğu bir partidir. Fakat radikalize burjuva demokrasi, kamuculuk altında bir tür devlet kapitalizmi, ‘‘eşitlik’’ altında ise bir tür ‘‘çoğulcu sosyal demokrasi’’ savunduğu ve daha da tehlikeli olarak bu sistemin en güçlü partilerinden olan ve düzenin devamlılığı ve sağlamlılığı için hakim sınıfların güçlü bir temsilcisi olan CHP’yi ‘‘sol’’ diye tanıtıp, ezilen emekçi halk kitleleri, Kürtler, azınlıklar, Kadınlar ve LGBTQ bireyler ile hakim sınıflar arasında bir köprü oluşturmaya çalışmakta, katalizör görevi görmektedir. TİP yeni TİP’ten bir illüzyondur ve nasıl 1970’lerde devrimci

komünistler tarafından ne olduğu ve katiyen ne olamayacağı açıkça teşhir edilmişse bugün de açık yüreklilikle yapılmalıdır.”

TİP bugün parlamentarizmin ve Kemalizmin kuyruğuna takılmanın açık adresi haline gelmiştir. Parlamento yoluyla temsiliyet edinme ve sosyalizm için- ki bu radikal demokrasinin bile gerisindedir- seslenme kanalları yaratma stratejisini benimsemiştir. TİP soldaki parlamentarist hayallerin açık adresi olma riskini içinde barındırmaktadır. **TİP’in daha tehlikeli olabilecek rolü ise Kürt kitlelerinin Kemalizmin ve düzenin içinde transforme edilmesini sağlamak olacaktır. TİP bugün düzen dışı olabilecek unsurları düzen içine çekecek bir volan kayışı rolünü üstlenmektedir.**

TİP bugün burjuva reformizminin açık adresi haline gelmiştir. Dolayısıyla TİP eleştirisini doğru yapmak sorumluluğumuzdur. Bugün TİP’in “kast ajansına döndüğü” “ünlüler partisi olduğu” ve “aydın partisi” haline geldiği yollu eleştiriler vardır. Bu eleştiriler doğru değildir. Bir parti eğer gerçek bir devrimci çizgi izliyorsa aydınlar ve sanatçıların bu partiye katılması gayet doğaldır, hayatidir! Hatta kamusal yüzlerin, yüzünü devrime dönmesi son derece pozitifdir. Sanatçılar ve aydınlar devrimci komünist bir partinin kampanyalarına, faaliyetlerine ve propaganda çalışmalarına destek olmalıydırlar. Fakat kolaycı birliklerin uzun ömürlü olmadığını söylemek durumundayız. TİP’e katıl diyerek sosyal medya kampanyaları üzerinde üye toplama faaliyeti yapmanın -Leninizmle- ne gibi bir ilişkisi kurulacağı sorusu akıllardadır. Hatırlanacak olursa, “herkesin partite üye olabileceği” anlayışı Menşevikti ve Lenin yoldaş keskin bir kopuş yaparak, Ne Yapmalı gibi, her türden kendiliğindenciliğe, reformizme ve legalizme karşı temel bir eserin ortaya çıkmasını sağladı ve bu komünist hareket için bir dönüm noktasıydı. Fakat TİP yöneticilerinin -Leninizm- gibi bir derdinin olmadığını da ifade etmeliyiz. TİP’in önde gelen isimlerinden Can Soyer “Marksizm ve Siyaset”

kitabında açıkça “Avrokomünist” sonuçlar türetmiştir. Marksizmin “güncellenmesinin” ve “haklılığının” kitleselleşmekle yakından ilişkili olduğu yolunda tezler ifade etmiştir. Bu görüşlere göre ‘‘kitlesel olan’’ her hareket ‘‘günceldir’’ ve ‘‘haklıdır’’. O zaman soru şu; AKP neden haksız, Soyer’in kriterlerini gayet de yerine getirmektedir! Açıkçası, Gelenek çizgisinin “güçlenince yaparız” çizgisinin bir devamı da burada zuhur etmiştir. TİP ise bunu parlamentarist yoldan yapmakta ve en çok da düşman kardeşi TKP-Okuyan Grubu’nun kıskançlığı ve hasedini üzerine çekmektedir.

TİP’in yönetici ve kadroları ise TKP’lerin içinde 2013 Gezi Direnişi’ni milat olarak belirlemiştir. Bu tarihten sonra siyasetin farklı saiklerle yürütülmesinin zorunlu olduğunu çok kere tekrar etmişler ve bunu da 2014 yılındaki ayrışma sırasında da ifade etmişlerdir. TİP’e göre Türkiye siyaseti Gezi öncesi ve Gezi sonrası olmak üzere iki ana kategoride ifade edilmelidir. Gezide ortaya çıkan temsiliyetinin elde edilmesi ve bunun üzerinden siyasal alanda bir güç odağı olma meselesi TİP’in esas meselesidir. Siyaseti ve özellikle devrimci siyaseti bir temsiliyet elde etme meselesine indirgemek TİP’in esas sorunudur. Parlamentarizm burada TİP’in 2018 sonrası keşfettiği yoldur. Devrimci komünist bir siyasal hat temsiliyet ve temsil mekanizmaları ile büyük kitlelerin devrime kazanılmayacağını ve bunun parlamento yoluyla olmayacağını bilir. TİP hem devrimci siyaseti tersine çevirmekte hem de Gezi direnişinde ortaya çıkan dinamiği ve devrimin temel kitlelerini parlamento yoluyla düzene bağlamaktadır.

TİP bugün genel sol-sosyalist kamuoyunda Emek ve Özgürlük İttifakı’nda bulunması nedeniyle pozitif olarak değerlendirilmektedir. Ayrıca sosyal şovenizmin ülkedeki şampiyonluğunu yapan Okuyan Grubu’ndan ayrıştıkları için sol kamuoyu içerisinde pozitif karşılandılar. Öte yandan Türk Marksizmi’nin- Türk ifadesini özellikle kullanıyoruz- *Modus*

vivendisi olan Çulhaoğlu'nun da bu grupta yer alması yine bu pozitif karşılanma durumunu pekiştirdi. Öte yandan TİP; ideolojik olarak ve stratejik olarak TKP'lerden kopmamıştır. **TİP'in TKP'lerden kopuşu taktik bağlamındadır.** TİP taktik olarak- ki bu TİP için de devrim stratejisi olmadığından strateji olarak da ikame edilmektedir- AKP'nin gitmesi için Kürtlerle ve Cumhuriyetçilerle (siz onu Kemalistler olarak algılayın) ittifakı savunmaktadır. Dolayısıyla TİP bu konumuyla TKP'nin TİP'i olma durumunu sürdürmektedir. Bu haliyle ülkedeki en güçlü reformist çekim merkezi olma durumuna gelmiştir.

Küba, Doğu Bloku Ülkeleri ve Sahte Komünizmin Maskeleri

Devrime programatik ve stratejik bir yaklaşımı barındırmayan, adeta meseleleri büyük ölçüde bir deus ex machinaya bağlayan TKP-TİP vb. hareketler somut bir devrim pratiği veya sosyalizme işaret edecekleri zaman adres olarak Küba veya ne idüğü belirsiz revizyonist Doğu Bloku ülkelerini göstermekten çekinmezler. Kemal Okuyan ve Erkan Baş, somut sosyalizm örneklendirmesinde Küba'yı beraber işaret ederler. Okuyan'ın Küba devlet başkanıyla görüşmesi ve Barış Atay'ın ''Küba sağlık sistemini'' popüler bir Youtube programında dile getirmesi şaşırtıcı değildir. Lakin karşıdevrim ve reformizm arasında sarkaç işlevi gören bu gibi yapılar ve onlara önderlik edenler de Fidel Castro gibidirler: Marksist bir retoriğe sahiptirler ancak komünist değildirler! Küba'nın ABD'nin sömürgeci tahakkümünden çıkarak Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku'nun kendisine tahsis ettiği güvenli şeker pazarıyla kapitalist üretim ilişkilerini sürdürmesi, Afrika'da Sovyet sosyal-emperyalizminin yayılmacı politikalarını kiralık askerlerle desteklemesi, Küba halkının enerji ve emeğinin dünya piyasalarının şeker arzını sağlayarak sağlık ve toplumsal alanlarda çeşitli yatırımlar yapmasını sosyalizm olarak addetmek aslında bu gibi yapıların teorik önderliğinin sosyalizm algısının da ne olduğunu göstermiş olur.¹

Gerçek Komünizm Meselesi:

Bob Avakian, *Diktatörlük ve Demokrasi, Komünizme Sosyalist Geçiş* yazısında üç alternatif dünyadan bahseder: Bunların ilki şeylerin olduğu haliyle muhafaza edilmesidir, bu kabul edilemezliğin dışında alçakçadır da. İkinci alternatif ekonomik sömürü ilişkilerine ve baskıcı bir sınıfın yönetiminin temel ilişkilerine dokunmamak ancak sınıfsal eşitsizliklerin ve bazı sosyal problemlerin üzerine bir yara bandı yapıştırmak, pansuman yapmaktır. TKP-TİP gibi reformist, legalist siyasi oluşumlar tam da bunu temsil eder; işin daha da kötüsü bunu ‘‘radikalizm’’ sosuna bulayarak yaparlar, devrimin bir parçası olması gereken öğrenci gençliğini, küçük burjuva aydınlarını kendi taraflarına çekerler, onları devrimden uzaklaştırırlar. İkinci, üçüncü eve vergi; devlet aygıtına dokunmadan kamulaştırma, ulusal soruna dokunmadan ırkçılığa karşı çıkmak gibi bin bir türlü şekilde karşımıza çıkar bu çizgi. Bu çizgi olsa olsa refah devleti yaratır; kitleler iktidarsız kalmaya, sömürölmeye devam ederler.

‘‘Üçüncü alternatif ise gerçek bir kökten kopuştur. Marx ve Engels, Komünist Manifesto’da, komünist devrimin geleneksel mülkiyet ilişkileri ve geleneksel fikirlerden radikal bir kopuş olduğunu söylediler. Biri olmadan diğeri de mümkün değildir. Bunlar bir şekilde karşılıklı olarak birbirlerini pekiştirirler.

Bu tür bir topluma ve bu tür bir dünyaya ulaşmak çok derin bir meydan okumayı gerektirir. Ekonomide mülkiyetin şeklini değiştirerek bu temelde insanların sosyal refahının sağlanacağını sanmaktan çok daha derin bir şeydir; halk kitleleri için bununla ilgilenecek insanların bulunsa da bilimin tüm alanları, sanatlar, felsefe ve geri kalan her şey temelde çok az kişinin alanıdır, ve siyasi karar alma süreci birkaç kişinin alanında kalmaya devam etmektedir.

Bunun ötesine gerçekten sıçramak, Rus devriminden başlattığımız (çok kısa ömürlü ve sınırlı olan Paris

Komünü'nün tecrübesini saymıyorum) ve Çin devrimi ve özellikle de Kültür Devrimi ile en üst noktasına ulaşan -ancak geçici olarak geriye itildiğimiz- muazzam ve tarihi önemde bir mücadeledir.'''²

SONUÇ

TKP'ler olarak adlandırdığımız ve karşı devrimcilikle-reformizm arasında bir sarkaç modeli olarak nitelediğimiz TKP ve TİP'e değindiğimiz bu yazıda son söz olarak şunları söylemek isteriz.

- Karşı devrimcilikle reformizm arasındaki mesafe Türkiye'de sanıldığından kısadır.
- TKP-Okuyan Grubu bugün Perinçek'in çizgisini takip etmesi nedeniyle değil 30'lardaki Kadro Dergisi'nin ete kemiğe bürünmüş hali olduğu için karşı devrimci bir pozisyona savrulmaktadır.
- TİP reformizmi bugün sol için şirin gözüксе de TİP'in Okuyan Grubu'ndan farkı sadece taktik düzeydedir. Öte yandan TİP Türkiye için 2020 model bir avrokomünist model de önererek TKP'den ayrışsa da TKP de devlet tezlerinde avrokomünist bir çizgi izlemektedir.
- Bugünkü düşman kardeşlerin -TİP ve TKP- birçok ortak noktası vardır. Kemalizme ilerici misyon yükleme, cumhuriyeti ilerici olarak kutsama ve hakim sınıflara arasındaki kavgada taraf tutmayı genel strateji olarak ikame etmedir. Buradan devrim çıkmaz. Çıksa çıksa genç ve samimi devrimci insanların emeğini boş yere-yıllarca heba etmesi çıkar.

Sovyet Revizyonizminin komünizm maskesini atması ve yola açık bir kapitalizm ile devam etmesi sonrasında dünya çapında anti komünizm oldukça güçlü bir ivme aldı. Bob Avakian devrimin dolayısıyla da insanlığın kurtuluşunun tüm temel, keskin çelişkileriyle yüzleşti ve bir bilim olarak komünizmi

ilerletti. 0 dönemde komünizmin savunulmasının büyük sorumluluğunu üzerine alarak, “Sahte komünizm öldü, yaşasın Gerçek Komünizm” adlı önemli bir eser kaleme aldı ve komünizmin ne olduğunun ve kesinlikle ne olmadığını ayrışım çizgilerini berrak bir şekilde çizdi. Bu ayrışım çizgileri şimdi Yeni Komünizm’de niteliksel seviyede farklı, daha bilimsel ve oldukça keskindir! Bu dünyanın değişmesini isteyen herkesin ivedilikle, Bob Avakian’ın yeni komünizmine bakması, öğrenmesi ve bizler gibi sıkı takipçileri olması elzemdir. Dün nasıl ‘‘Sahte Komünizmin’’ öldüğünü deklare ettiysek bugünde onun ‘‘beyin ölümü’’ yaşamış unsurlarının komünizmle hiçbir ilişkisinin olmadığını açıktan söylemek, baskının ve sömürünün olmadığı bir toplumu hedefleyen devrim hareketinin inşası için can alıcıdır!

Dipnotlar:

Küba ile ilgili bir tartışma için bkz. <https://yenikomunizm.com/amerikan-emperyalizmi-kuba-devrimi-ve-fidel-castro/>

Avakian’ın bu konuyla ilgili Üç Alternatif Dünya Makalesi için bkz. <https://yenikomunizm.com/3-alternatif-dunya/>

Deng Xiaoping’in Büyük Suçları

Editörün Notu: Devrimin önderi ve Yeni Komünizm’in yazarı Bob Avakian’ın aşağıdaki yazısı 2 Mart 1997 tarihinde Revolutionary Worker gazetesinin 896. sayısında yayınlanmıştır. Çevirisini okurlarımızın dikkatine sunarız.

RW Bilgilendirme Notu: DKP ABD Başkanı Bob Avakian, 29 Ocak 1979'da Washington DC'deki yüzlerce devrimciye seslenmek için ayağa kalktı. Bu gelişme, Deng Xiaoping'in rezalet 1989 Tiananmen katliamı emrini vermesinden on yıl önceydi. Deng, halihazırda Çin'de tarihi önemde pek çok suç işlemişti. Deng, o dönem ABD emperyalizmiyle yeni ve yakın bir ittifakı pekiştirmek için Washington'daydı. Bu buluşma, Deng'in bir zamanlar devrimci olan Çin'e getirdiği korkunç değişikliklere dair gücünün en üst seviyelerinde olan ABD ile bir kucaklaşmayı simgeliyordu. Fakat bu duruma karşı konuldu. Devrimciler emperyalizmin başkentinin sokaklarında Deng'in ihanetine meydan okumak ve onu kınamak için toplandılar. Polis, uluslararası bir olay haline gelen bu yürüyüşe saldırdı.

İki yıl önce, 1976'da Mao'nun ölümünden sonra Çin Komünist Partisi içinde Deng liderliğindeki sağcı güçler yönetimi ele geçirmişlerdi. Bu gelişmeyle birlikte dünyanın her yerindeki devrimciler önemli bir teste tabi tutuldular. Çin'in bu yeni liderliği tarafından vaaz edilen kapitalizm yanlısı bir yaklaşımla mı hareket edeceklerdi? Bu soruya "evet" yanıtını verenler vardı. Hatta buna o zamanlar DKP (ABD) içindeki bazı önde gelen isimler de dahildi. Bu zor zamanlarda DKP ABD Başkanı Bob Avakian öne çıktı. Deng Xiaoping'i ve Çin'in yeni önderliğinin geri kalanını "kapitalist yolcular" olarak teşhir etti. Avakian, Mao Zedong'u ve devrim davasını destekledi.

ABD egemen sınıfları, bu duruma DKP'nin devrimci önderliğini yok etmeye çalışarak karşılık verdiler. 1979'daki Deng protestoları esnasında Bob Avakian *Mao Zedong Sanıkları* olarak da bilinen diğer kişilerle birlikte tutuklandı. Hükümet onu uydurma suçlamalarla ömür boyu hapisle tehdit etti. 1980'de kendisini sürgüne zorladı.

İşte Bob Avakian'ın 29 Ocak 1979'da Washington DC'de toplanan devrimcilere yaptığı o tarihi konuşmadan alıntılar:

Mao'nun Devrimci Çin'inde Gerçek Özgürlük

Bir şarkı anımsıyorum, sanırım 1960'larda Nina Simone tarafından söyleniyordu. Sözlerini çok net hatırlıyorum: "Keşke özgür olmanın nasıl bir his olduğunu bilseydim" diyordu. Çok hareketli bir şarkıdır, fakat şarkının kendisi bu soruya cevap vermiyordu.

Yanıtın bizde olduğunu biliyoruz. Bu yalnızca kitaplardan öğrendiğimiz bir cevap değildir. Çin halkının mücadelesi, başarıları ve Çin devrimi, sınıfımızı ve dünyanın her yerindeki ezilen halkları canlı bir şekilde en yüksek seviyelere çıkaran gerçekliğin ortaya koyduğu bir cevaptı bu.

Çinliler özgürlüğü tanımışlardı, tıpkı bizlerin de tanımak istediği gibi... Ağızlarında özgürlüğün tadı vardı ve özgür olmanın ne demek olduğunu biliyorlardı. Henüz tüm sınıflar ortadan kalkmamıştı. Halkı ezecek her kodamandan henüz kurtulmuş değillerdi. Ancak sözde "tüm ülkelerin en büyüğünde" yaşamak zorunda olduğumuz bu çılgınlıktan, yaşanan bu her günkü cehennemden kurtulmanın mümkün olduğunu görmüştük.

Deng Xiaoping, Çin halkına ve dünyanın dört bir yanındaki halklara, ülke denilen bu cehennem çukurunda bizlerin yaşamak zorunda olduğumuz şekilde yaşamayı arzu etmeleri gerektiğini söylüyor! Çinliler başlarını dik tutmanın ve kimsenin önünde eğilmek zorunda kalmamanın nasıl bir his olduğunu gayet iyi biliyorlar. Bizlerin her gün gerçeğe dönüştürmek için çalıştığımız, halen yalnızca hayalini kurduğumuz bir şeyi gerçeğe dönüştürmüşlerdi, onlar bunun tadına varmışlardı. Bu hayali biliyorlardı... Bazen bu durum, yani kahrolası pislüklerin sokaklardan aşağı inip bize gaddarca davranmayacakları, başımızı biraz bile olsun dik tuttuğumuz için bizleri vurmayacakları bir durumun gerçek olması, bunun

nasıl bir şey olacağı adeta imkansız bir hayal gibi görünüyor.

Ayrımcılıktan muaf olmanın ne demek olduğunu biliyorlardı. Devrilmekten başka hiçbir şeyi hak etmeyen, zihinleri ve bedenleri darmadağın eden bir patronun olmamasının ne demek olduğunu biliyorlardı. Her açıdan çöküşten, çürümeden ve aşağılanmadan kurtulmanın ne demek olduğunu biliyorlardı. İnsanların bir park yeri için birbirlerini öldürecek kadar çıldırdıkları bir toplumdan kurtulmanın ne demek olduğunu biliyorlardı. “Tüm ülkelerin en büyüğü” işte bunları içeriyor. Biliyoruz, çünkü bu acı tat her gün ağzımızda. Bu yüzden her şeyi bir kenara bırakıyoruz ve devrim için çabalıyoruz.

Çinliler bunun ne anlama geldiğini biliyorlardı. Küçümseyen bir kurtarıcıdan gelen sihirli bir hediyeyle değil, ya da gökten inen bir tanrı ile değil, milyonların kendi kanlarıyla besledikleri topraklarda kendi mücadeleleriyle bunun ne anlama geldiğini biliyorlardı. Ancak başkaları da vardı. Otların içindeki yılanlar, arkadan ısırınlar, ikiyüzlüler ve hainler. Deng Xiaoping gibi azıllı revizyonist pezevenkler ve çok geçmeden Çin halkı tarafından etkisizleştirilecek caka satan bazı tavuskuşları vardı.

Deng Benzeri Kapitalist Yolcular

Bunlar devrime katılmış insanlardı. Ancak başarılarını sermaye gibi kullandılar ve herkese dediler ki; “Sıraya geçin ve beni dinleyin, çünkü ben bir devrim gazisiyim.” Belki devrim sürecinin içinde yer almışlardı, hatta belki bir noktaya kadar kahramanlık da yapmışlardı, ama devrime bakışları halen eski bencil bakış açıсыydı. Devrim yapmanın, tankları Chiang Kaishek’ten alıp üzerlerine kendilerinin çıkması demek olduğunu sandılar. Devrime dair düşündükleri şey işte buydu. Yani eski sömürücülerin saray ve malikanelerini alıp onların içinde yaşamak... Meselenin halkın mücadelesini kendi çıkarları için kullanma meselesi olduğunu düşündüler... Bu yüzden Çin devriminin gidişatını beğenmediler. Mao bunun yalnızca bir ilk adım olduğunu ve komünizme geçmemiz gerektiğini söylediğinde

ona inanmadılar. “Yok, hayır. Bu fazlasıyla uzak bir şey. Ben artık yoruludum” dediler. “Artık düzenimi kurmak ve bütün bunları kendim için yapmak istiyorum. Devrimi zaten bunun için yapmadık mı?”

Devrimi İlerletmek Veya Kapitalizme Geri Dönmek

Şimdi her gün kendileri için mücadele yürütülen halk kitleleri, alın teriyle toplumu ileri götürenler, mücadelesiyle her şeyi ileriye taşıyan insanlar devrim yapmaya devam etmek istiyorlardı. İlerlemeye devam etmek istediler. İnsanlığı komünizme ilerletmek için yapılacak çok fazla şey olduğunu ve Mao’nun da onlara öğrettiği gibi, o dönemde bile çelişkileri çözmek için mücadele etmeye devam edilmesi gerektiğini görüyorlardı. Asla rahatlayıp güzel bir çay partisi yapamayız diyorlardı. Fakat Deng Xiaoping ve diğerleri bu durumdan şiddetle nefret ediyordu. Bunlar devrimi yalnızca yükselmek ve halkın sırtına binme fırsatı yakalamak için yapmak istemişlerdi. Hatta Çin halkını ve Çin’i satan kişi olarak Chiang Kaishek’in yerini alabileceklerini düşündüler, yabancılardan önünde bir kez daha diz çökmeye razı oldular... Mao Zedong, “Hayır, ilerlemeliyiz” dedi. Mao’yu tecrit ettiler... Mao’yu deviremediler ama onu kuşattılar. Her gün peşine düşmeye çalıştılar...

Kültür Devrimi’nde Mao şöyle demişti. Peki o halde, görelim bakalım... Parti pozisyonları üzerinde kontrolünüz olduğunu düşünüyorsunuz, bürokrasiyi kilitlediniz, patronluk yapıyorsunuz... Kitleleri açığa çıkardığımızda burada gerçek gücün kimde olduğunu görelim bakalım. Tüm bu revizyonistler sıçanlar gibi saklanabilmek için sağa sola kaçıştılar. İnsanlar ellerindeki sopalarla sıçanları kovalar gibi onları takip ettiler. Liu Shaoqi’yi ve Deng Xiaoping’i ezdiler, onları görevden aldılar...

İçeriden Karşı Devrim

Çin’de olduğum dönemi hatırlıyorum, ilk kez 1971’de oradaydım...

5-6 yaşlarında bir grup küçük çocuk görmüştüm. Orada bir gramer okulunu ziyarete gittik. "5'li çete"* öncesinde eğitim sisteminin ne kadar korkunç olduğundan bahsediyorlardı. Muazzam olduğunu düşündüm. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim, çünkü daha önce işçi sınıfı tarafından kontrol edilen bir ülkeye hiç gitmemiştim... Bu çocuklar 5-6 yaşındaydı, bakın size söylüyorum onlar yetişkin değillerdi, tıpkı şu an buradaki bazı genç erkek ve kız kardeşler gibi... Gerçekten neden bahsettiklerini biliyorlardı, kalkıp emperyalizme karşı dünyadaki mücadeleyi desteklemek için dans etmişlerdi... Emperyalizmin ne olduğunu biliyorlardı... Kendi kendime şunu düşündüğümü anımsıyorum. ABD'deki emperyalistlerin bu küçük çocuklara bomba atmasına izin vermemek için hayatımı feda edebilirim. Bu duyguyu taşıyordum, peki sonra ne oldu?

"0 devrim bayrağını yükselteceğiz. İnsanları her gün devrim yapmaya hazırlayacağız. Kendimizi örgütleyeceğiz ve saflarımızı güçlendireceğiz. Halkın arasına gireceğiz, düşmanın maskesini çıkaracağız." – Bob Avakian

ABD emperyalistleri belki Çin'e bomba yağdıramadılar, belki onu gökten ya da dışarıdan silemediler, fakat Deng Xiaoping ve Hua Guofeng bunu yaptı. LANET OLSUN! Bunu doğrudan içeriden

yaptılar. Bomba atmak zorunda kalmadan yaptılar. Ekim 1976 darbesinde yürüttükleri arkadan bıçaklama ile, ihanetleri ile bunu gerçekleştirdiler. Hua Guofeng ve Deng Xiaoping'e, Çinlilerin kazandıklarını yok ettikleri için, o küçük çocukların yüzlerinde parlak bir şekilde yansıyan geleceği yok ettikleri için içim nefretle dolu. Ve şu an devrim bayrağını tamamen ortadan kaldırmak istiyorlar. Devrimi yok etmek için hem şeker kaplı mermileri hem de gerçek mermileri kullanmak istiyorlar. Özellikle bu ülkeyi ve dünyadaki benzerlerini yöneten insanlardan bahsediyorum, bunlar Deng Xiaoping ve Hua Guofeng'i tutmak istiyorlar. Orada yaşananları bir kenara koyarak "Bakın işte gördünüz mü? Devrim imkansız. Özgürlük hayaliniz asla gerçekleşmeyecek. Bu deliliği yaşamayacaksınız ve bunun nasıl bir his olduğunu asla bilemeyeceğiniz..." diyorlar.

Deng Xiaoping modernleşmeden bahsediyor ve böylesi bir emperyalist ülkede yaşamının faydalarını övüyor. Modernleşmenin ne demek olduğunu bizler iyi biliyoruz. Washington D.C.'ye bir bakın. Burada bütün bu modern binalar var, burada bütün bu modern emperyalistler var ve halk kitleleri fare deliklerinde yaşıyor, modern fareler gibi yaşıyorlar, modern hamamböcekleri gibi yaşıyorlar, modern toprak sahipleri var, modern pislikler var, bizleri sömüren modern makineler var. Kimsenin bize modernleşmenin görkeminden bahsetmesine gerek yok...

Devrim bayrağını çiğnemeye çalışıyorlar... Fırtınalar yoğunlaşıyor. Ayaklanmalar olacak. Ve bunu biliyorlar... İnsanlar bir çıkış yolu arayacaklar. Net, sağlam, taviz vermeyen, ileriye giden yolu temsil eden ve ileriye doğru yol almaya kararlı insanlar tarafından yapılacak bir çağrıyla arayacaklar... O devrim bayrağını yükselteceğiz. İnsanları her gün devrim yapmaya hazırlayacağız. Kendimizi örgütleyeceğiz ve saflarımızı güçlendireceğiz. Halkın arasına gireceğiz, düşmanın maskesini çıkaracağız. Kitleleri eğiteceğiz, harekete geçeceğiz, örgütleyeceğiz ve hepsinden önemlisi, insanları

sistemin işleyemeyeceği ve çelişkilerin kaynayacağı, insanları böyle bir gün daha yaşamaktansa ölmeyi tercih ederim dedikleri bir zamana hazırlayacağız.

*Mao ve o dönemde “Dörtlü Çete” olarak bilinen en yakın devrimci yoldaşlarına atfen kullanılmıştır. Mao’nun ölümünden sonra, Mao’nun eşi Chiang Ching de dahil olmak üzere dört kişi Deng ve Çin’de iktidarı ele geçiren karşı-devrimciler tarafından tutuklandılar.